

Η κρυφή γοητεία του βοναπαρτισμού ως απάντηση στην κρίση.

Μεταξύ «κουτσής πάπιας» και σιδερένιας μπότας

Γράφει ο Παναγιώτης Μαυροειδής

Η πρώτη βδομάδα του Αυγούστου της τρέχουσας χρονιάς, σήμανε πανικό στους «επενδυτές» όλου του κόσμου, με το μίνι χρηματιστηριακό κραχ σε όλες τις χρηματαγορές, να υπενθυμίζει ότι το τζίνι της οικονομικής κρίσης όχι μόνο έχει βγει από το μπουκάλι, αλλά δεν λέει και να επιστρέψει. Η επιστροφή στην κανονικότητα ή για να μιλήσουμε λίγο στη γλώσσα που αρέσει στον επιχειρηματικό κόσμο, σε μια κατάσταση «business as usual», αποδεικνύεται όνειρο καλοκαιρινής νυκτός για τα επιτελεία των ΗΠΑ, της Ε.Ε. και του ΔΝΤ.

Με ανησυχία, εκατομμύρια εργαζομένων σε όλο τον κόσμο συνειδητοποιούν ταχύτατα ότι το πρόβλημα δεν είναι...οι δημόσιοι υπάλληλοι στην Ελλάδα, ούτε αυτό καθαυτό το πρόβλημα του ελληνικού χρέους. Όταν στο κάδρο μπαίνουν μετά τις χώρες του Νότου της Ευρώπης και η πρώτη ταχύτητα του ευρώ, με τις «αγορές» να επιτίθενται σε Γαλλία και Ιταλία, τα πράγματα εμφανίζονται να είναι πολύ σοβαρά. **Το πρόβλημα είναι ακριβώς ο καπιταλισμός και η ιστορικών και παγκοσμίων διαστάσεων κρίση του.**

Ποια διέξοδος έχει αυτό το σύστημα από την κρίση του; Πού το πάνε άραγε; Ρωτάνε, σε γλώσσα που ποικίλλει, ανάλογα με την πρωθύστερη πολιτικοποίηση ή την ανυπαρξία της, διαφορετικοί άνθρωποι. Ακόμη και οι πιο ανυποψίαστοι. Μόνο που δεν ρωτάνε απλά για να μάθουν. Αλλά γιατί ανησυχούν και φοβούνται. Αλλά και αναζητούν το πώς θα δράσουν.

Τι απάντηση υπάρχει στα ερωτήματα αυτά;

Η ιστορία των κρίσεων στο καπιταλισμό, οι ομολογίες του πρώην προέδρου της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ, αλλά και οι περιρρέουσες εξελίξεις, πείθουν όλο και περισσότερο, ότι οι περισπούδαστοι διαμορφωτές οικονομικών και πολιτικών επιλογών, **σχέδια πολλά έχουν, αλλά σχέδιο δεν έχουν.** Και δεν μπορούν να έχουν, καθώς **ο καπιταλισμός αντλεί την δύναμή του ακριβώς από την αναρχία του.** Αλλά αυτή αποτελεί και την αχίλλειο πτέρνα του. Ο αντιδραστικός ορθολογισμός του μεμονωμένου καπιταλιστή, έχει αρχή και τέλος, έχει νόημα και υπόσταση. Ο ορθολογισμός όμως του συστήματος, με τα αντιτιθέμεθα συμφέροντα σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο, απλά είναι ανύπαρκτος, ακόμη και όταν αφορά την ίδια του τη σωτηρία. Πολύ περισσότερο, που δεν αναζητείται καν ως μέσο για τη σωτηρία των εργασιών και των ζώων εκατομμυρίων ανέργων, φτωχών και μισθοσυντήρητων εργαζομένων σε όλο τον κόσμο.

Να όμως που αυτή την ίδια όμως βδομάδα έμελλε να πάρουμε και μια γεύση των πολιτικών προβληματισμών σε κυρίαρχους κύκλους του συστήματος για την απάντηση που πρέπει να δοθεί σε επίπεδο πολιτικής και πολιτικού συστήματος. Διατυπώνονται σε ένα ακόμη άρθρο στο περιοδικό Spiegel του **Herfried Münkler**, πολιτικού επιστήμονα, καθηγητή στο πανεπιστήμιο Humbolt του Βερολίνου. Δεν πρόκειται για τυχαίο άνθρωπο, αλλά σημαντικό διαμορφωτή πολιτικής και θεωρίας, σε ιδιαίτερους δεσμούς με την σοσιαλδημοκρατία.

Οι πολιτικές προτάσεις που προβάλλονται, είναι εξίσου ριζικές και καταστροφικές για την κοινωνική πλειοψηφία, όσο και τα μέτρα σε επίπεδο οικονομίας που βιώνουμε την τελευταία περίοδο.

Πρόταση πρώτη: Σε διεθνικό επίπεδο, μετατόπιση των κέντρων λήψης απόφασης, από το εθνικό πεδίο, που μπορούν να επηρεάσουν οι λαοί, σε υπερεθνικά κέντρα εκτός οποιουδήποτε ελέγχου

Τι μας λέει λοιπόν το άρθρο;

Με τίτλο «Ο εκδημοκρατισμός δεν μπορεί να σώσει την Ευρώπη», ορθά κοφτά διατυπώνεται η άποψη πως η αναζήτηση λύσεων σε κατεύθυνση βαθέματος της δημοκρατίας και ενίσχυσης του ρόλου των λαών, θα οδηγήσει σε διάλυση την Ευρώπη και πρέπει, αντίθετα, να αναπτυχθούν διεργασίες ανάπτυξης ενός συγκεντρωτικού ρόλου των ελίτ της Ευρώπης.

Η δημοκρατία απαιτεί συνθήκες που δεν υπάρχουν σήμερα στην Ευρώπη!

Πραγματικά, ανατριχιάζει κανείς, όταν βλέπει τον κλασικό ισχυρισμό των ευρωπαϊών αποικιοκρατών ότι «οι καθυστερημένοι λαοί δεν είναι ώριμοι για δημοκρατία» να διατυπώνεται τώρα για την ίδια την Ευρώπη. Αναφέρει επί λέξει το άρθρο: *«Το να ζητάς τον εκδημοκρατισμό της Ευρώπης είναι σαν να παίζεις ένα άγριο παιχνίδι που θα οδηγήσει γρήγορα στη διάλυση της Ευρώπης. Αυτοί που βλέπουν τον εκδημοκρατισμό ως λογική αντίδραση στην κρίση μπορεί να μην συνειδητοποιούν αυτό το ρίσκο. Βλέπουν τον εκδημοκρατισμό ως αντανakλαστική αντίδραση στην κρίση. Αλλά η δημοκρατία απαιτεί συνθήκες που δεν υπάρχουν σήμερα στην Ευρώπη».*

Ανάγκη συγκέντρωσης της εξουσίας

Από το άρθρο, δεν λείπουν οι κριτικές διαπιστώσεις. Επισημαίνεται πως οι πολιτικές ελίτ της Ευρώπης αποτελούν «θλιβερό θέαμα», ενώ συνάμα αρνούνται να κατανοήσουν την

ανικανότητά τους και «γιορτάζουν κάθε αμήχανη κίνησή τους ως τη σωτηρία της Ευρώπης και του ευρώ».

Ο συγγραφέας δεν εκπλήσσεται με το γεγονός ότι «ακούγονται ανανεωμένες φωνές υπέρ του εκδημοκρατισμού της Ευρώπης». Θεωρεί όμως ότι αυτό δεν έχει κανένα απολύτως νόημα. Χρησιμοποιώντας ως παράδειγμα την αδυναμία συμφωνίας για σχηματισμό κυβέρνησης στο Βέλγιο, λόγω «εθνοτικών προβλημάτων και πολιτικού διχασμού», σημειώνει πως «υπάρχει ο φόβος ότι ένας πιο ευρύς εκδημοκρατισμός της Ευρώπης θα οδηγούσε σε μια παρόμοια κατάσταση, διότι η Ευρώπη είναι τουλάχιστον τόσο ετερογενής όσο το Βέλγιο σε εθνικά και οικονομικά ζητήματα».

«Η Ευρώπη ήταν υπόθεση των ελίτ από το ξεκίνημα», δηλώνει -καθόλου επικριτικά- ο καθηγητής, με την «υπόθεση ότι ο εκδημοκρατισμός θα συνέβαινε με την πρώτη ευκαιρία», που βέβαια δεν ήρθε ποτέ. Άλλωστε, «ο πληθυσμός της Ευρώπης δεν ήταν ποτέ και ακόμη δεν είναι ο Ευρωπαϊκός λαός», δηλώνεται με νόημα. **«Παρά όλα τα λάθη και τις ανεπάρκειές τους, οι ελίτ είναι αυτές που κρατούν ενωμένη την Ευρώπη»**, επιχειρηματολογεί ο αρθρογράφος. «Αντί να σκεπτόμαστε τον εκδημοκρατισμό, δεν θα έπρεπε καλύτερα να βελτιώσουμε τις ικανότητες των ελίτ;», αναρωτιέται ψυχρά. Η τροποποίηση της Συνθήκης της Λισαβόνας, η αντιμετώπιση των φυγόκεντρων δυνάμεων, αποτελούν βασικά στοιχεία της συλλογικής του. Η σημερινή κρίση προβάλλεται σαν μια ευκαιρία να μεταλλάξει την Ευρώπη με τέτοιο τρόπο που να παραγάγει καλύτερες ελίτ και να δώσει σ' αυτές τις ελίτ περισσότερες δυνατότητες δράσης: «Το κεντρικό ζήτημα για την επανοικοδόμηση της Ευρώπης είναι ότι οι φυγόκεντρες δυνάμεις που ξεκινούν από τις διαρκείς απαιτήσεις εθνικής κυριαρχίας των κρατών μελών και τις κοινωνικοοικονομικές και πολιτισμικές διαφορές ανάμεσα στις περιφέρειες, πρέπει όχι μόνο να καμφθούν, αλλά να μετατραπούν σε κεντρομόλες δυνάμεις. Μ' άλλα λόγια, η Ευρώπη χρειάζεται ένα ισχυρό κέντρο , αλλιώς θ' αποτύχει».

Το κέντρο να αναλάβει την περιφέρεια

Η περιφρόνηση προς την εθνική κυριαρχία ιδιαίτερα των μικρότερων χωρών, φυσικά ξεχειλίζει παντού στο κείμενο. Στην Ευρώπη, η περιφέρεια έχει πολλή δύναμη και το κέντρο πολύ λίγη, κατά την γνώμη του Herfried Münkler. «Όσο δεν αλλάζει αυτό, η Ε.Ε. και το ευρώ δεν θα βγουν από την κρίση. Η αναδιανομή του πολιτικού βάρους στην Ευρώπη μπορεί να είναι δύσκολη, αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι είναι αναγκαία» τονίζει σχετικά.

Προβάλλεται, επίσης, η ανάγκη για απόλυτη κυριαρχία του κριτηρίου της οικονομικής και νομισματικής πολιτικής, ενώ κατηγορούνται οι ηγέτες της Ε.Ε. ότι «άρχισαν να βλέπουν τους εαυτούς τους ως διαχειριστές της ευημερίας και έχασαν την εικόνα της στρατηγικής μάχης για εξουσία και επιρροή». Και συνεχίζει με αφοριστική ειλικρίνεια: «Είναι πιθανόν οι ευρωπαϊκές ελίτ να έγιναν θύματα των εξηγήσεων που έδωσαν στους λαούς τους για να νομιμοποιήσουν το σχέδιο. Είδαν τους εαυτούς τους ως έναν αγαθό γίγαντα και όχι ως πολιτικούς παίκτες που παλεύουν για τα συμφέροντά τους στο εξωτερικό και επικρατούν στο εσωτερικό. Στην πολιτική, η σύγχυση μεταξύ νομιμοποίησης και στρατηγικής είναι μια ασυγχώρητη αμαρτία». Με άλλα λόγια μας λέει κατάμουτρα πως οι γραφειοκράτες των Βρυξελλών κόντεψαν να πιστέψουν και οι ίδιοι τα ψέματα που λογικά έπρεπε να λένε στον «λαουτζίκο»....

Πρόταση δεύτερη: Σε εθνικό επίπεδο, προώθηση αυταρχικής διακυβέρνησης βοναπαρτιστικού τύπου

Δεν είναι πρωτοφανές σε περιόδους κρίσης, μεγάλης ανεργίας, απαξίωσης του κοινοβουλευτισμού, να γίνεται συζήτηση για αυταρχικές λύσεις.

Ο καθηγητής Münkler, σε προηγούμενη δημοσίευση του ένα χρόνο πριν στο περιοδικό *Internationale Politik* (Μάιος/Ιούνιος 2010), επιστρατεύει όλο το φιλοσοφικό και πολιτικό background του για να υποστηρίξει ανοιχτά «την ανάγκη για μια βοναπαρτιστική λύση». Ο βοναπαρτισμός -πολιτικός όρος κληρονομιά της διακυβέρνησης της Γαλλίας από τον Ναπολέοντα Βοναπάρτη και...άλλους του σογιού του- παραπέμπει σε λύσεις αυταρχικές, συγκεντρωτικές με μια μορφή λαϊκής συναίνεσης και επικύρωσης.

Όταν η δημοκρατία των πολλών και φτωχών αποτελεί πρόβλημα...

Με τον εύγλωττο τίτλο «Lame duck democracy» (κυριολεκτικά «δημοκρατία της κουτσής πάπιας», εννοιολογικά «δημοκρατία σε αποσύνθεση»), ο Herfried Münkler, καλεί για μια «**νέα και λιγότερο κομπλεξική εξέταση της σχέσης μεταξύ δημοκρατίας και δικτατορίας**».

Απορρίπτει κάθε αυστηρή αντιπαράθεση μεταξύ δημοκρατίας και δικτατορίας, γράφοντας: «γενικά μιλώντας η δικτατορία θεωρείται το αντίθετο της δημοκρατίας. Αλλά αυτό ισχύει μόνο εντός κάποιων ορίων».

Αν μιλάμε για την διαρκώς παρακμάζουσα αστική δημοκρατία, και το κράτος οργανωτή και υπερασπιστή των κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων, η διαπίστωση αυτή ήταν και γίνεται όλο και πιο αληθινή.

Ας μην βιαστούν ωστόσο οι αριστεροί και κομμουνιστές να πανηγυρίσουν. Ο καθηγητής, που διδάσκει πολιτική θεωρία των κοινωνικών επιστημών επί δεκαετίες, βλέπει την αλήθεια αυτή από άλλη οπτική γωνία. **Δεν επισημαίνει την έλλειψη δημοκρατίας στη σημερινή καπιταλιστική αστική δημοκρατία, αλλά αντίθετα το πρόβλημα που δημιουργεί το υποτιθέμενο «περίσσειμα» δημοκρατίας.** Την επιστρατεύει όχι για να προβάλλει την ανάγκη μιας πραγματικής εργατικής και λαϊκής δημοκρατίας με το λαό στο τιμόνι στις δημόσιες υποθέσεις, αλλά για να καταδικάσει την «τυραννία της πλειοψηφίας». Δεν διστάζει να επιστρατεύσει και ολίγον Μαρξ γράφοντας: πως «όταν αυτός μίλησε για δικτατορία του προλεταριάτου δεν εννοούσε μια εξουσία εναντίον της πλειοψηφίας, αλλά ακριβώς για τα συμφέροντά της, αν όχι και με την υποστήριξή της».

Ο Münkler ενοχλείται από την ταύτιση της δημοκρατίας με την λαϊκή κυριαρχία και τα δικαιώματα της πλειοψηφίας, έννοιες κεντρικές στο δημοκρατικό και αριστερό κίνημα, που διεκδικεί την ουσιαστική κατάκτησή τους σε όλες τις σφαίρες της οικονομικής και κοινωνικής ζωής. Επιστρατεύοντας και τον Βρετανό κοινωνιολόγο Colin Crouch, κάνει λόγο για μια εποχή «μετα-δημοκρατίας» και «εξουσίας των μεσαίων τάξεων» και όχι «των πολλών και φτωχών». Επισημαίνει τον εκφυλισμό των θεσμών της αστικής δημοκρατίας, χωρίς βέβαια να μπαίνει στον κόπο να αναφερθεί στις κοινωνικές και πολιτικές αιτίες του φαινομένου, που δεν είναι άλλες από το γεγονός ότι αυτοί θεσμοί ανοιχτά ή και κάτω από το τραπέζι αρπάζουν από τους «πολλούς και φτωχούς» και μοιράζουν στην οικονομική ολιγαρχία και την πιστή της πολιτική κάστα.

Ο καθηγητής μιλάει εκ μέρους των τελευταίων, όταν επισημαίνει τις θετικές πλευρές της δικτατορίας και τα κουσούρια της δημοκρατίας. Η διαδικασία λήψης αποφάσεων στη δημοκρατία είναι πολύ αργή και οι πολιτικοί φοβούνται να λάβουν τις σωστές αποφάσεις, από το φόβο του «πολιτικού κόστους», τονίζεται στο άρθρο. Είναι η γνωστή μας επωδός, όταν πρέπει να αντιστραφεί η ευθύνη και η ενοχή για την επιβολή αντικοινωνικών πολιτικών. Το πρόβλημα δεν είναι στην αντιλαϊκή ουσία των πολιτικών, αλλά στο λαό που δεν τα δέχεται με ευχαρίστηση και στους πολιτικούς που δεν τα εφαρμόζουν με συνοπτικές διαδικασίες.

Δημοκρατία με ολίγη δικτατορία (ή αντίστροφα;)

«Λίγη δικτατορία», επομένως, δεν θα έκανε και πολύ κακό, ιδιαίτερα όταν οι διάφορες «ομάδες συμφερόντων» μπλοκάρουν «αναγκαίες αποφάσεις». Έχουμε εμπειρία σε αυτό από

την ΠΑΣΟΚική διακυβέρνηση στις μνημονιακές μας μέρες. Αυτός ο συλλογισμός είναι ο κρίκος για την παρουσίαση των βοναπαρτιστικών λύσεων ως μοναδικής διεξόδου.

«Η δημοκρατία», γράφει ο Münkler, μοιάζει με γκρινιάρη ηλικιωμένη θεία, που γνωρίζει τα πάντα αλλά αποτυγχάνει να αντιληφθεί τι πραγματικά συμβαίνει. Υπάρχει ωστόσο ένας νεαρός ισχυρός ανιμικός που είναι έτοιμος να βοηθήσει, ο οποίος ωστόσο πού και πού έχει και κάποιες δικτατορικές τάσεις. Δεν θα έπρεπε κάποιος να τον καταστήσει διαθέσιμο για να την βοηθήσει; Ή μήπως ο χρόνος της έχει παρέλθει ουσιαστικά, αλλά κανένας δεν το παραδέχεται, επειδή αυτή (η «θεία δημοκρατία» δηλαδή) είναι τόσο γλυκιά και φιλική στον καθένα;».

Ο καθηγητής μας λοιπόν, χωρίς περιστροφές θέτει το δίλλημα: είτε θα δεχτείτε ένα νέο «μίγμα δημοκρατίας με ολίγη δικτατορία» (ή αντίστροφα;), είτε θα κηρύξουμε το οριστικό τέλος της δημοκρατίας.

Οι παλιοί αριστεροί ίσως θυμούνται το περίφημο «Λαοκρατία με λίγο βασιλιά».

Οι πρωτοφανείς αυτές «ιδέες», παρουσιάζονται σαν **αναγέννηση της γερασμένης δημοκρατίας**.

Τι θα μπορούσε άραγε να σημαίνει αυτό, αναρωτιέται με φιλοσοφική πραότητα ο συγγραφέας του άρθρου; «Ορισμένοι έχουν περιστασιακά ισχυριστεί ότι οι πόλεμοι μπορούν να αναζωογονήσουν την πολιτική τάξη, αλλά αυτό δεν έχει ιδιαίτερη πειστική δύναμη σήμερα», γράφει ο καθηγητής, αλλά ξαναρίχνει σεμνά την ιδέα.

«Μια άλλη πιθανότητα», συνεχίζει, «θα ήταν η αναγγελία βιβλικών καταστροφών», αλλά χωρίς βιβλικούς προφήτες πλέον, απλά με αναφορές στο οικολογικό πρόβλημα και την επερχόμενη έλλειψη φυσικών και ενεργειακών πόρων.

Αν κάποιος θεωρεί ότι το τελευταίο είναι απλώς παραμύθι που δεν καταπίνεται, ας σκεφτεί πόσοι κατάπιαν αμάσητα, ακόμη και τις περίφημες προβλέψεις για καταστροφή στα υπολογιστικά συστήματα και μετά ολόκληρου του πολιτισμού μας εξ αιτίας του περιβόητου «προβλήματος 2000». (Το «πρόβλημα 2000» ή σε συντομογραφία Y2K ήταν ένα πρόβλημα ψηφιακής ή και μη ψηφιακής αρχειοθέτησης και αποθήκευσης δεδομένων, εξ αιτίας της πρακτικής να χρησιμοποιούνται τα δύο τελευταία ψηφία για να υποδηλώσουν συντομογραφικά τα τέσσερα ψηφία του έτους, με αποτέλεσμα να εκληφθεί το 2000 ως 1900)

Αναπολώντας την Ρωμαϊκή τάξη πραγμάτων - Για μια δημοκρατική δικτατορία

«Και τι γίνεται όταν οι άνθρωποι δεν θέλουν να ακούσουν;», ρωτάει ανυπόμονα τον εαυτό του ο Münkler, για να απαντήσει αμέσως: «Η παράδοση της ρωμαϊκής δικτατορίας, εννοούμενη ως μέσο επιβολής τάξης ενάντια στην αταξία... μέσα στο πέρασμα αιώνων,

αποδείχτηκε χρήσιμη... Μόνο μετά τον εμφύλιο πόλεμο τον 1^ο αιώνα π.Χ. η φήμη της δικτατορίας ως μέσο υποκατάστασης της τάξης απαξιώθηκε».

Εκτός από τις πάμπολλες αναφορές στον Μαρξ, που «πρότεινε τη δικτατορία του προλεταριάτου για την επιτάχυνση της ιστορικής προόδου» ή στον Ισπανό Donoso Cortés, που «πρότεινε το 1848 τη δικτατορία ως το μέσο για την αποκοπή της επαναστατικής δυναμικής στην Ευρώπη», την τιμητική του στη δημοσίευση έχει ο **Carl Schmitt**.

Πρόκειται για τον Γερμανό νομικό και φιλόσοφο, που έγινε καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου το 1933, μέλος του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος, θεωρητικός του ναζισμού, που έχει θεμελιώσει νομικά και φιλοσοφικά την αυταρχική πολιτική διακυβέρνηση.

Ο Münkler εξαγνίζει τον Schmitt επαινώντας τον για τη διαφοροποίηση που έκανε μεταξύ της «αντιπροσωπευτικής και της κυριαρχικής δικτατορίας», ορίζοντας (και προτείνοντας) την πρώτη ως μια προσπάθεια υπεράσπισης του πολιτεύματος με μέτρα έκτακτης ανάγκης.

Αυτός είναι λοιπόν ο «ζωηρός ανιψιός», που ο Münkler θέλει να βάλει στο πλευρό της γερόντισσας «θείας δημοκρατίας».

Ένα κρίσιμο συμπέρασμα

Στα παραπάνω κείμενα δεν βρίσκουμε ιδέες που πέφτουν αθώα για συζήτηση, αλλά εντοπίζουμε μια **απροκάλυπτη θεμελίωση μιας πολιτικής πραγματικότητας αντιδραστικής ολοκληρωτικής μετάλλαξης του αναπτυσσόμενου σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού, που από το 1973 και μετά παλεύει με τον δαίμονα της κρίσης του.**

Είναι μονόδρομος για τον καπιταλισμό, τα όποια σχέδια αντίδρασης στην κρίση, να έχουν πάντα την ίδια ματιά: **Καθολική ανατροπή του κοινωνικού συσχετισμού**, με ακόμη μεγαλύτερη συντριβή της θέσης της εργαζομένων και των ανέργων. Εργοδότες χωρίς υποχρεώσεις, εργαζόμενοι χωρίς δικαιώματα, είναι το μεγάλο σύγχρονο όνειρο του κόσμου των αγορών. Και μαζί χώρες που θα κατοικούνται από καταναλωτές και φορολογούμενους, αλλά όχι από πολίτες και συλλογικά όντα με προσωπικότητα.

Η «αντιτρομοκρατική» εκστρατεία σε παγκόσμιο επίπεδο, οι «αντιτρομοκρατικοί» νόμοι σε όλες τις χώρες, είναι μια μόνο έκφανση αυτής της τάσης προς τον ολοκληρωτικό τρόπο, μαζί και με τους αντίστοιχους πολέμους.

Για χώρες, όπως η Ελλάδα, που δεν βρίσκονται στην πρώτη ταχύτητα του ανεπτυγμένου καπιταλιστικού κόσμου, η τάση της αντιδραστικής μετάλλαξης, σηματοδοτείται, μεταξύ των άλλων και από **δύο πολιτικές διεργασίες.**

Η **πρώτη** συμπυκνώνεται σε μια **κίνηση προς τα πάνω**: οι αποφάσεις όλο και πιο ψηλά, πιο μακριά από τα πεδία που θα μπορούσαν να επηρεαστούν από τη λαϊκή διεκδίκηση. Σε επιτροπές και εξωθεσμικά όργανα, ακόμη και με μετατροπή του κοινοβουλίου σε διακοσμητικό επικυρωτικό όργανο.

Η **δεύτερη**, σηματοδοτεί μια **κίνηση προς τα έξω**: κρίσιμες αποφάσεις μεταφέρονται από το εθνικό σε υπερεθνικό επίπεδο, στην περίπτωση μας στα (μη εκλεγμένα) όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ακόμη και με κουρέλιασμα οποιασδήποτε έννοιας εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας

Και οι δύο αυτές διεργασίες, είτε τις εντοπίσουμε ως πρόβλημα δημοκρατίας ή εθνικής κυριαρχίας, έχουν ένα **κοινό παρονομαστή**. **Επιδιώκεται η ανατροπή του πλέον ουσιαστικού και δημοκρατικού δικαιώματος της κοινωνικής πλειοψηφίας να επιβάλλει τη θέλησή της στον κοινωνικό χώρο που ορίζει και τη συγκροτεί, πριν από όλα σε εθνικό επίπεδο.**

Αυτός είναι ο **συνδετικός ιστός μιας αριστερής κομμουνιστικής προσέγγισης, που συνθέτει το δημοκρατικό και εθνικό ζήτημα με την κοινωνική ταξική πάλη, με όρους πολιτικής ηγεμονίας και καθοριστικότητας των συμφερόντων της εργαζόμενης πλειοψηφίας και ανειρήνευτης αντιπαλότητας με την κεφαλαιοκρατία σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο.**

Γίνονται αυτά τα πράγματα;

Μα πώς μπορεί να επιβληθούν αυταρχικές λύσεις σήμερα σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο, όπως θεμελιώνει ο Münkler στις δημοσιεύσεις του; Μήπως είναι υπερβολές των κομμουνιστών που ψάχνουν αφορμή να δικαιωθούν και να πάρουν ιδεολογική ρεβάνς; Είναι δυνατόν να αλλάξει τόσο πολύ η ζωή μας; Συνηθισμένες κουβέντες...

Κι όμως, **η ιστορία είναι γεμάτη από βαρβαρότητα**. Η πικρή αλήθεια είναι πως αυτό το σύστημα και οι κυβερνήσεις του, δεν μας κλέβουν μόνο εισόδημα, δικαιώματα και ελεύθερο χρόνο. **Μας κλέβουν και τη γνώση και ας ζούμε στην εποχή του πληθωρισμού της πληροφορίας**. Στη διάσταση του παρόντος, έχει κηρυχτεί στην παρανομία η συλλογική γνώση και ερμηνεία της κοινωνικής εξέλιξης και πολύ περισσότερο η συλλογική αφήγηση, ο σχεδιασμός μιας νέας απελευθερωτικής ουτοπίας. Στη διάσταση του παρελθόντος, η ιστορική μνήμη συσκοτίζεται ή και ιδιωτικοποιείται. Μεταφέρεται από το εύφλεκτο πεδίο των συλλογικών υποκειμένων, σε «ουδέτερους» ακαδημαϊκούς ή «αντικειμενικούς» επαγγελματικούς ορίζοντες.

Και αυτή τη στιγμή, είναι μοιραίο η ανθρωπότητα να βρεθεί για άλλη μια φορά μπροστά στο ίδιο **δίλημμα**.

Η μια επιλογή, είναι μια νέα έφοδος στον ουρανό της κοινωνικής πλειοψηφίας, που την ετοιμάζουν για σφαγή. Μια επανάσταση, που θα δανείζεται στοιχεία από την αποφασιστικότητα και την ουτοπία των εξεγερμένων δούλων του Σπάρτακου. Από την ορμή και το δημοκρατισμό της παρισινή κομμούνιας. Από την πολιτική τέχνη της μπολσεβίκικης νίκης του Οκτώβρη. Από την ποίηση της Λατινικής Αμερικής. Από την εκρηκτικότητα και τη φαντασία του Μάη του '68. Από την απελπισία αλλά και την οργή των νεολαιίστικων ξεσπασμάτων τύπου Δεκέμβρη 2008 στην Ελλάδα. Από τα χειμερινά ανάκτορα, τους δρόμους, τις πλατείες, τις καταλήψεις εργοστασίων και πανεπιστημίων. Και πολλά άλλα που δεν μπορούμε να φανταστούμε.

Η **δεύτερη «επιλογή»**, είναι μια καθολική αντιδραστική μετάλλαξη όχι απλά των εργασιακών σχέσεων, της σχέσης μισθών-κερδών ή του πολιτικού συστήματος. Πρόκειται για μια **τερατώδη αντεπαναστατική τομή στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων που θα φέρει τις σύγχρονες κοινωνίες πίσω και από την αστική γαλλική επανάσταση**. Στην γιγαντιαία αυτή σύγκρουση που καλπάζει υπόκωφα, θα είμαστε τα θύματά της ή οι πρωταγωνιστές της με πολιτικό σχέδιο, αλληλεγγύη και πολιτική αυτοπεποίθηση. Να αρμέξουμε την πείρα του παρελθόντος, να σπείρουμε για το μέλλον, αλλά και να διεκδικήσουμε τη νίκη και την επαναστατική τομή στο παρόν.

Δημοσιευμένο στις 06-08-2011 στο: <http://aristeroblog.wordpress.com/>